

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **L. V.**, zastoupeného Mgr. Bc. Lukášem Bělským, advokátem se sídlem Praha 3, Domažlická 1256/1, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 3/5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2014, č. j. JMK 41156/2014, sp. zn. S-JMK 41156/2014/OD/Bo,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu rozhodnutí správních orgánů

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Břeclav ze dne 11. 2. 2014, č. j. MUBR 9293/2014, sp. zn. MUBR-S 71600/2013 OSVD. Tímto rozhodnutím městský úřad podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, zamítl žalobcovy námitky proti záznamům bodů, které byly provedeny na základě v rozhodnutí specifikovaných oznámení

Policie České republiky, a tyto záznamy potvrdil. Městský úřad potvrdil záznamy bodů za jednání spáchaná žalobcem ve dnech 31. 1. 2012, 11. 5. 2012, 27. 7. 2012, 31. 1. 2013 a 28. 8. 2013. V odůvodnění uvedl, že ve čtyřech případech žalobce nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, čímž porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. V jednom případě pak žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o silničním provozu. Všechna jednání byla projednána v blokových řízeních, pravomocně ukončených uložením pokut. Při kontrole počtu zaznamenaných bodů městský úřad vycházel též z kopií jednotlivých pokutových bloků. Tyto porovnal s oznámeními policie o uložení pokuty v blokovém řízení a u všech dospěl k závěru, že uvedené údaje zcela korespondují. V řízení o námitkách správnímu orgánu nepřísluší přezkoumávat již pravomocná rozhodnutí o uložení sankce.

[2] Žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí o odvolání zejména ztotožnil se závěrem městského úřadu, že záznamy bodů do registru řidičů byly žalobci provedeny zcela v souladu s platnou právní úpravou. V rámci rozhodování o námitkách proti záznamům bodů správnímu orgánu nepřísluší přezkoumávat správnost a zákonnost pravomocných rozhodnutí orgánů veřejné moci, na jejichž základě se záznam provádí. Námitky proti těmto rozhodnutím je nutno řešit v rámci jednotlivých sankčních řízení s příslušným správním orgánem, popř. v řízeních o mimořádných opravných prostředcích. V daném případě byly žalobcovy přestupky pravomocně ukončeny blokovými pokutami. Městský úřad přitom správně do spisu k jednotlivým oznámením doplnil též příslušné pokutové bloky. Pokutové bloky obsahují všechny potřebné údaje včetně žalobcova podpisu. Právní úprava záznamu bodů má kogentní charakter, neumožňuje tedy uvážení správního orgánu. K tvrzení žalobce, že mu bylo nesprávně zaznamenáno 6 bodů (2 x 3 body) za přestupky ze dne 11. 5. 2012 a 27. 7. 2012, neboť se nedopustil přestupku nepřipoutání se za jízdy bezpečnostním pásem, ale přestupku spočívajícího v nepředložení lékařského potvrzení, který není zařazen do bodového hodnocení, žalovaný uvedl, že dle podkladových rozhodnutí byly žalobci uloženy sankce za jednání zařazená do bodového hodnocení. Veškeré skutečnosti byly zjištěny bez důvodných pochybností a záznamy byly provedeny řádně. Současně žalovaný poukázal na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu. Uvedl, že nezpochybňoval zásadu presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci, ani netvrdil, že by bloky ze dne 11. 5. 2012 a 27. 7. 2012 byly nezákonné či byl dán důvod pro jejich zrušení v přezkumném řízení. Správní orgány však pochybily tím, že mu na jejich základě zapsaly, respektive mu nesnížily počet bodů (2 x 3 body) do jeho evidenční karty řidiče. V uvedených případech byl žalobce uznán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kdy u sebe neměl lékařské potvrzení, že se ze zdravotních důvodů nemůže za jízdy připoutat na sedadle bezpečnostním pásem. Za tyto přestupky mu byly do evidenční karty řidiče připsány 2 x 3 body, což by znamenalo, že porušil povinnost být za jízdy připoután bezpečnostním pásem. V době spáchaní těchto skutků byl ale žalobce řidičem, který nemůže užít

bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů a byl držitelem příslušného potvrzení vydaného dne 8. 3. 2012 MUDr. J. Č. Žalobce se tak dopustil jednání nezařazených do bodového hodnocení.

[4] V této souvislosti žalobce odkázal na vyjádření veřejného ochránce práv v jiné obdobné věci, které předložil již ve správním řízení, jakož i na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2013, č. j. 4 As 102/2013-38, a ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-107, podle nichž mu neměly být předmětné body zaznamenány. Není přitom podstatné, že je v pokutových blocích uvedeno, že „řidič nevlastní lékařskou zprávu“. Žalovaný naopak vycházel z rozsudků Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 39/2010-76 a č. j. 6 As 67/2013-16, tyto však na žalobcovu věc nedopadají.

[5] Poukaz žalovaného, že údaje uvedené v pokutových blocích korespondují s příslušnými oznámeními o uložení pokuty v blokovém řízení, je též nepřipadný. Tato oznámení jsou jen úředními záznamy, které vyhotovily úřední osoby odlišné od konkrétních policistů, kteří pokuty žalobci v blokovém řízení uložili. V předmětných oznámeních přitom není uvedeno sdělení policistů žalobci, že se jedná o přestupek, za který nejsou do karty řidiče připsány žádné body. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 39/2010-76 nelze z těchto oznámení bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích v nich zaznamenaných.

[6] Žalobce městskému úřadu i žalovanému sdělil, za co byl pokutován a předložil jim předmětné lékařské potvrzení. Ani jeden ze správních orgánů však na toto tvrzení nereflektoval a neopravil záznam o počtu bodů žalobce v registru řidičů. Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 96/2008-44 přitom předpokládá existenci způsobilého podkladu pro záznam a provedení záznamu v registru řidičů zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem.

[7] Úkolem správního orgánu při záznamu bodů je objektivní posouzení podkladů. Při tom musí dodržovat též všechny základní zásady správního řízení. Každé rozhodnutí o přestupku musí být srozumitelné. Zejména s ohledem na § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, nemohly správní orgány v daném případě dojít k jednoznačnému závěru, že za skutek uvedený v dotčených rozhodnutích lze zapsat body. Nabízel se též postup dle zásady „*in dubio mitius*“, tedy v případě pochybností se přiklonit k výkladu příznivějšímu pro účastníka řízení a postupovat mírněji.

[8] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[9] Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní body podle něj v zásadě odpovídají námitkám uplatněným již ve správním řízení. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

[10] Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí městského úřadu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[11] V daném případě žalobce brojil proti záznamu 6 bodů (2 x 3 body), které byly provedeny v registru řidičů na základě podkladů týkajících se jeho přestupků ze dne 11. 5. 2012 a 27. 7. 2012.

[12] Jak vyplynulo ze správního spisu, městský úřad si po vznesení námitek žalobce vyžádal kopie příslušných pokutových bloků. Dle pokutového bloku č. P 3014986, série CP/2010, týkajícího se žalobcova jednání dne 11. 5. 2012, byla pokuta ve výši 500 Kč uložena za přestupek dle „§ 125c/1/k zák. č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů“. V kolonce „Doba, místo a popis přestupkového jednání“ je uvedeno: „SPZ 4B27120 Dne 11. 5. 2012 v 15:20 hod., ul. Veletržní v Brně, § 6/1a) z. č. 361/2000 Sb., nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, lékařské potvrzení nevlastní.“ Dle pokutového bloku č. O 2806258, série AO/2009, týkajícího se žalobcova jednání dne 27. 7. 2012, byla pokuta ve výši 500 Kč uložena za přestupek dle „§ 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů“. V kolonce „Doba, místo a popis přestupkového jednání“ je uvedeno: „27. 7. 2012, 14:45, § 6/1a) z. č. 361/2000 Sb., 4B27120. Nebyl za jízdy připoután bezp. pásem. Nevlastní lék. pot. Ul. O. Ševčíka Brno.“ Oba bloky jsou podepsány žalobcem.

[13] V rámci odvolacího řízení žalobce předložil listinu *Lékařské potvrzení o nemožnosti připoutat se bezpečnostními pásy na sedadle motorového vozidla ze zdravotních důvodů* vystavenou na jméno žalobce MUDr. J. Č. dne 8. 3. 2012. Potvrzení bylo vydáno na dobu určitou, a to do 8. 8. 2012.

[14] Podstatou žaloby je zejména právní názor žalobce, že posléze předloženým lékařským potvrzením prokázal, že se v inkriminovaném období nemohl dopustit porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, a tedy předmětné pokutové bloky byly nezpůsobilé pro záznam bodů do registru řidičů. Žalobce se měl dopustit pouze jednání, za něž se body do registru nezaznamenávají.

[15] Soud se s tímto názorem, vzhledem ke konkrétním skutkovým okolnostem, neztotožnil.

[16] V první řadě je vhodné nastínit závěry plynoucí ohledně problematiky bodového hodnocení porušení povinností stanovených zákonem (§ 123a a násl. zákona o silničním provozu) z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu.

[17] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, je správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto

řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).

[18] V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.

[19] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, plyne, že pokutový blok (§ 84 a násl. zákona o přestupcích) není způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů pouze tehdy, není-li na něm přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. *„Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena [...] V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, jak je tomu u pokutového bloku L 4443991. U něho se totiž jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.“* Současně Nejvyšší správní soud zdůraznil, že *„[ř]ízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, ať již v podobě rozhodnutí ve správním řízení nebo v řízení blokovém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje.“*

[20] K uvedenému lze dodat, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, publ. pod č. 2838/2013 Sb. NSS, je v zásadě jediným přípustným opravným prostředkem proti rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení obnova řízení; i ta ovšem přichází u takového přestupku v úvahu jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení.

[21] Na základě tohoto závěru Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, potvrdil, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nelze přezkoumávat skutkový stav a právní kvalifikaci přestupku vyplývající z pokutového bloku.

[22] Právě posledně označený rozsudek Nejvyššího správního soudu dává ve spojení s konkrétními okolnostmi nyní souzené věci odpovědi na většinu tvrzení vznesených v žalobě. Na rozdíl od žalobce má soud (ve shodě se žalovaným) za to, že závěry z něj plynoucí jsou plně použitelné i v projednávané věci. Není na místě zde citovat celé jeho pregnantní odůvodnění (ostatně tak částečně učinil již žalovaný v rozhodnutí o odvolání), postačí uvést, že v dalším textu z něj bude soud vycházet a případně jej parafrázovat.

[23] V dané věci tedy soud shledal relevantními následující skutečnosti. Prvotním předpokladem náležitého zjištění a hodnocení skutkového stavu bylo, že správní orgány nevycházely toliko z oznámení policie o uložení blokové pokuty, ale za účelem přesného zjištění sankcionovaného jednání žalobce si opatřily i stejnopisy příslušných pokutových bloků. Z nich zjistily nejen to, že popisy skutků odpovídají popisům uvedeným v oznámeních policie, ale zejména fakt, že tyto popisy jsou dostatečně výstižné a určité pro posouzení, zda byla naplněna skutková podstata přestupku označeného policií současně uvedením ustanovení zákona o silničním provozu [§ 125 odst. 1 písm. k) ve spojení s § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu]. Jak uvedeno již výše, v obou dvou blocích byl daný skutek popsán tak, že žalobce nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem a současně nevlastnil příslušné lékařské potvrzení. Žalobce v obou případech pokutu za přestupkové jednání uhradil, pokutové bloky převzal a vše stvrdil svým podpisem.

[24] Nejvyšší správní soud ve shora citované judikatuře dovodil zásadu nezměnitelnosti a nezpochybnitelnosti pokutového bloku jako pravomocného správního rozhodnutí *sui generis*. Udělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, vyjádřeným posléze podpisem žalobce na bloku, žalobce v souladu se zásadou *vigilantibus iura* převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání. Udělením souhlasu jako podmínky *sine qua non* k nabytí právní moci pokutového bloku tak žalobce rovněž vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti. Pokud měl žalobce jakékoli pochybnosti během projednání obou přestupků na místě, popř. v rozhodné době skutečně disponoval lékařským potvrzením, neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku (tedy zejména s výslovně uvedeným údajem, že nevlastní lékařské potvrzení) a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích.

[25] Jestliže nyní žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách proti provedeným záznamům bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení. Tato dodatečná tvrzení by bylo lze uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna. V tomto řízení již nelze ani dodatečně prokazovat či eventuálně vyvracet existenci a pravost lékařského potvrzení v době spáchání přestupku.

[26] Do svého případného „odklizení“ (srov. § 123e odst. 2 zákona o silničním provozu) jsou řádně vyplněné pokutové bloky v právní moci, svědčí jim presumpce správnosti a zůstávají rozhodným podkladem pro zápis bodů do registru řidičů ve smyslu § 123a a násl. zákona o silničním provozu. Správní orgány tedy v tomto ohledu nepochybily.

[27] Z uvedeného současně plyne, že uplatnění zásady „*in dubio mitius*“ nebylo na místě, neboť mechanismus řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů a zejména pak objektivně zjištěný skutkový stav její použití nepřipouštěl.

[28] Argumentoval-li žalobce judikaturou Nejvyššího správního soudu, resp. názorem veřejného ochránce práv, který z této judikatury vycházel, nutno poukázat na podstatné skutkové odlišnosti těchto ve své podstatě obdobných případů [všechny věci jsou obdobné v tom, že se týkaly řidičů, kteří za jízdy nebyli připoutáni bezpečnostním pásem, ač (podle svého dodatečného tvrzení) ke dni spáchání přestupku údajně disponovali lékařským potvrzením].

[29] V rozsudku ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-107, Nejvyšší správní soud shledal pochybení správních orgánů v tom, že bez ohledu na námitky přestupce provedly záznam bodů, aniž by si vyžádaly pokutové bloky a odstranily pochybnost, který přestupek byl s přestupcem vlastně projednán a zda existovalo pravomocné rozhodnutí o spáchání přestupku jako právní podklad pro provedení záznamu bodů. Názor, že pokud přestupce v době silniční kontroly disponoval lékařským potvrzením, nemohl se projednaným skutkem dopustit přestupku spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kasační soud vyslovil pouze hypoteticky, s předpokladem, že přestupce v době spáchání přestupku lékařské potvrzení, byť ne u sebe, skutečně měl, a to za účelem zdůraznění nezbytnosti odstranit pochybnost o povaze spáchaného přestupku.

[30] V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2013, č. j. 4 As 102/2013-38, pak sice správní orgány vycházely přímo z příslušného pokutového bloku, tento však nebyl soudy shledán způsobitelným pro záznam bodů, a to pro svou neurčitost, jednání přestupce totiž bylo popsáno jako „*nepoužití bezp. pásů, nepředložil LP*“. Kasační soud zde ve shodě se soudem krajským dospěl k závěru, že „*z popisu přestupkového jednání není jednoznačné, zda žalobce lékařské potvrzení nepředložil, protože je v době spáchání přestupku nevlastnil, nebo (toliko) proto, že je v době silniční kontroly neměl u sebe*“.

[31] Ze stanoviska veřejného ochránce práv sp. zn. 4603/2012/VOP/MK (které žalobce přiložil k doplnění odvolání) pak není zcela zřejmý konkrétní skutkový stav dané věci, a to zejména z hlediska popisu sankcionovaného skutku na zkoumaném pokutovém bloku. Ze stanoviska je pouze patrné, že blok obsahoval odkazy na příslušná ustanovení zákona o silničním provozu a též slova „*PÁSY – ŘIDIČ*“. Bylo by tedy otázkou dalšího posuzování, zda by předmětný pokutový blok obstál coby podklad způsobitelný pro záznam bodů do registru řidičů.

[32] Jak konstatováno již výše, v nyní souzené věci správní orgány skutkový stav posuzovaly i s využitím stejnopisů příslušných pokutových bloků. Tyto hodnotily jako způsobilé pro záznam bodů, neboť v nich uvedený popis skutků byl jednoznačný (mimo jiné i v tom, že žalobce nebyl držitelem lékařského potvrzení) a zcela dostačující pro přijetí závěru o naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125 odst. 1 písm. k) ve spojení s § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.

[33] Soud se tedy ztotožnil se závěrem správních orgánů o způsobilosti předmětných pokutových bloků k záznamu bodů do registru řidičů. Správní orgány postupovaly přesně

v limitech své přezkumné působnosti a v souladu s výše uvedeným omezením plynoucím z povahy řízení se též dostatečným a přezkoumatelným způsobem věnovaly námitkám žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

[34] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. V řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, a proto zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[35] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný správní orgán, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náhradu nákladů řízení nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. září 2015

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu